

Võng Du Chi Dâm Đãng Nhân Sinh

Chương 116 : Chương 116: Đại kết cục (HE)

Lương Tu Ngôn vô lực ngã xuống xường, sau màn bắn tinh, tuy cơ thể thấy mệt mỏi, nhưng thoát ly ra từ trong bể đục, khôi phục lý trí.

Hành động phóng đảng của mình ban nãy, vậy mà vừa nhớ hai tên khốn, vừa tự an ủi, chẳng những thăm du mà con chơi đầu ti của mình. Nghĩ đến đây, gương mặt tuần tú của Lương Tu Ngôn liền xấu hổ đến đỏ tung bừng.

Cậu thuận tay cầm lấy gối đầu che lên mặt mình, dù sao sau này cậu chẳng còn mặt mũi nhìn ai.

“Tao hóa, không ngờ người có thể tự chơi đến bắn tinh.”

Tiếng nói gợi cảm của nam nhân vang lên bên tai, ngôn ngữ dâm loạn ấy, khiến trái tim cậu lạch nhịp.

Sẽ không... Nghe thấy giọng nói của Mạc Hạo Vũ, Lương Tu Ngôn thoát đầu ngây người, nhưng mau chóng tỉnh táo lại.

Ảo giác, nhất định là ảo giác, sao lúc này mình lại nhớ tới tên khốn đó chứ!

Càng khinh bỉ mình cực, cậu dứt khoát dùng gối đầu che mặt mình kín hơn, gân như là thở không thông.

Có điều trước khi cậu thật sự nghẹt thở, đột nhiên xuất hiện một ngoại lực xen vào, kéo mở gối đầu.

Lương Tu Ngôn bừng mở hai mắt, khó mà tin được cảnh tượng trước mắt. Hơn nữa ngày, mới nỗ lực hỏi: “Học trưởng?”

Đúng vậy, đã không còn gối che, lọt vào tầm mắt cậu, chính là nụ cười ấm áp như mặt trời của Mạc Tuấn Ninh.

Mạc Tuấn Ninh không trả lời, mà đáp lại cậu một nụ cười càng thêm ấm

áp, làm cho cậu có cảm giác được thuật phục hồi kéo dây máu trong trò chơi.

“Người...”

Lương Tu Ngôn vừa muốn mở miệng, đã bị kẻ khác chặn ngang chân, dẫm chen vào giữa tâm mắt cậu và học trưởng, người đó trưng ra khuôn mặt tái mét, tỏ vẻ mình rất hồng vui.

“Ta thì sao?”

Lương Tu Ngôn mừng rỡ khi rốt cuộc nhìn thấy hai huynh đệ trở về, hớn hờ không thôi, bởi vậy không thèm so đo với cái đồ tính trẻ con – Mạc Hạo Vũ, thuận theo ý của y, ngoan ngoãn gọi: “Lão công.”

Điều này không nghi ngờ gì làm cho Mạc Hạo Vũ hưởng thụ vô cùng, trên gương mặt liệt vạn năm cũng không nhịn được kéo lên nụ cười, hôn một cái thật mạnh lên mặt Lương Tu Ngôn.

“Các người sao đã trở về?” Lương Tu Ngôn quệt nước miếng trên mặt như ghét bỏ, hỏi.

Hành động nho nhỏ này lập tức khiến Mạc Hạo Vũ không vui, trên gương mặt từ nhiều mây lập tức chuyển sang âm u có khi có sấm chớp, “Sao, người không muốn gặp lại bọn ta?”

“Không phải...”

Lương Tu Ngôn vừa chuẩn bị giải thích, Mạc Tuấn Ninh đã mở miệng: “Đã nói chuyện với gia đình, ba mẹ tuy còn có chút khó tiếp nhận, nhưng vẫn xem như là chấp nhận.”

“Hừ.” Mạc Hạo Vũ hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là bởi để hai cụ chấp nhận Lương Tu Ngôn, trong khoảng thời gian y ở nhà phải nhẫn nhịn không ít.

“Cho nên, ngày mai bọn họ muốn dùng chung bữa cơm với người.” Mạc Tuấn Ninh nói tiếp.

Lương Tu Ngôn mới còn vui mừng vì thành quả thắng lợi, nay nghe phải ăn cơm chung, lại lộ ra vẻ sợ sệt, “Ngày mai? Có phải vội quá không? Ta... Ta...” Cậu ấp úng nửa ngày, rồi sau đó nảy ra ý tưởng, nói, “Quà ra mắt ta còn chưa chuẩn bị!”

“Cái gì cũng không cần chuẩn bị.” Mạc Hạo Vũ bá đạo nói.

Mạc Tuấn Ninh chung quy thành thực hơn thẳng em mình nhiều, liếc mắt một cái thì ngó ra liền Lương Tu Ngôn đang sợ cái gì, hấn dịu dàng động viên: “Chỉ là người một nhà dùng chung bữa cơm, có ta và Mạc Hạo Vũ ra mặt, yên tâm.”

Nghe Mạc Tuấn Ninh nói thế, Lương Tu Ngôn hơi hơi yên tâm, hơn nữa cậu cũng âm thầm quyết tâm, nếu là chuyện ba người, không thể chỉ để cho Mạc Tuấn Ninh và Mạc Hạo Vũ che chở ở phía trước, cậu cũng phải làm cho cha mẹ họ chấp nhận mình mới được.

Nghĩ vậy, Lương Tu Ngôn vô cùng nghiêm túc gật đầu.

Lời hứa hẹn không cần nói ra, cậu nghĩ, bọn họ nhất định cũng hiểu.

Có điều đại sự đã đi một chặng, Lương Tu Ngôn muốn hỏi ra vấn đề cậu muốn hỏi nhất trong lòng.

“Đúng rồi, các người trở về khi nào?”

“Không lâu, không tính quá lâu, có điều cũng xem như không sớm quá.” Mạc Tuấn Ninh cho ra câu trả lời nước đôi, cười càng thêm dịu dàng.

“Không lâu, vừa vặn xem xong màn biểu diễn.” Mạc Hạo Vũ nhếch lên khóe miệng, rồi trực tiếp bỏ nhào về phía người trên giường.

Tục ngữ nói, tiểu biệt thắng tân hoan. Bỏ qua cảnh ba người nhiệt tình dây dưa trên giường ra sao, chúng ta lại trở về trò chơi.

Kinh thành, ý xuân lâu.

Đồ Tô cảm thấy toàn thân nhức mỏi, thắt lưng cứ như bị ai đó bẻ gãy. Đương nhiên địa phương đau nhất chính là đầu hấn.

Rõ ràng vì chuyện của Lương Tu Ngôn mới đến tìm Tùy Phong khởi binh vấn tội, hỏi sao hỏi thành lên giường chứ?

bỏ thêm xuân dược trong lư hương, hay động thủ trong rượu Tùy Phong cho hắn uống?

Đồ Tô đoán không ra, cho nên mới đau đầu.

Hình như số lần bị đê càng ngày càng thường xuyên? Hắn không khỏi suy nghĩ về vấn đề nghiêm trọng này.

Quên đi, dù sao bị đê một lần, lần tới đê lại là được.

Đồ Tô nghĩ vậy, rồi mới từ trên giường đứng dậy, làm như không thấy nam nhân đang cười tít mắt, lập tức xuống giường, nhặt lên y phục rơi rớt trên đất.

Mới mặc quần vào, đã bị cách tay rắn chắc khỏe mạnh vòng qua eo từ phía sau.

Đồ Tô lười quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Buông tay, đừng có giống như mèo động dục.” Dù nửa người trên còn để trần, ấn ký của nam nhân lưu lại không được cản trở mà bại lộ ngay trước mắt đối phương, dù thanh âm còn hơi khàn khàn, nhưng khí thế cường đại không mấy may giảm bớt.

Tùy Phong không lưu tâm, trái lại càng giống như mèo động dục, vùi đầu vào cổ hắn cọ cọ, “Trở mặt nhanh như trở mình ấy, rõ ràng mới rồi còn nhiệt tình đến độ sắp hòa tan ta.”

Nghe thấy y một câu hai nghĩa, còn ẩn hàm chút ít thành phần đùa giỡn, sắc mặt Đồ Tô thoáng khó coi vài phần, “Không phải vì do ngươi quá vô dụng sao?”

Nói tới mặt dày, Tùy Phong chính là có thể sánh với tường thành của hoàng cung.

“Đồ vô dụng đó nhìn thấy chất lỏng hắn mới bắn trong cơ thể ngươi lại

chảy ra, hắn đã khẩn cấp muốn vào lần nữa.”

Đồ Tô chau mày cười lạnh, “Này có gì khó khăn, trực tiếp thiến hắn là được.”

Dường như sợ hắn lấy dao ra làm thật, Tùy Phong hậm hực thu tay về, miệng còn không ngừng than thở: “Tuyệt tình thiệt đó, người kỳ thật là Hắc quả phụ đi.”

Tuy Đồ Tô nghe thấy rõ ràng, nhưng không thèm chấp nhận, tự mặc áo vào, chuẩn vị rời khỏi địa phương nặc mùi phấn son, mùi hương đó khiến hắn khó chịu.

Đương lúc hắn muốn bước một bước rời khỏi phòng, đột nhiên cứng đờ người. Đứng thẳng tắp một hồi mới chậm rãi xoay người. Vốn sắc mặt hắn đã không tốt, nay thoạt nhìn càng thêm giống muốn rút kiếm chém người — nếu hắn không phải chức nghiệp trị liệu, hắn nhất định hỏng.

Bởi vì ngay lúc vừa rời, hắn nghe thấy tiếng hệ thống.

“Đinh, chúc mừng người chơi Đồ Tô mang thai thành công.”

“Người làm tốt lắm!” Đồ Tô phải gắng khống chế mới không để cho mình gào thét.

Còn Tùy Phong thì đứng ở đằng đấy, nhìn hắn, cười híp cả mắt. Bởi vì ngay lúc vừa rời, y cũng nhận được tin nhắn của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng người chơi Tùy Phong sắp trở thành nhân phụ.”

“Người xem, ta thích chia sẻ chuyện tốt với bạn bè.” Tùy Phong chẳng biết xấu hổ mà nói.

Dưới tình huống như vậy, đầu óc của Đồ Tô còn đang vận hành hiệu suất cao: “Chén rượu vừa rồi có vấn đề? Trước giờ ta chưa từng nghe nói qua có mang thai, cho nên là phần thưởng nhiệm vụ ẩn tàng của Lương Tu Ngôn?”

“Tất cả câu trả lời, ta chém Lương Tu Ngôn chính vì phần thưởng của

cậu ta. Ta thân là hoàng tộc, muốn tìm được bí sử hoàng cung không hề khó. Đó đó có năm chắc 9 phần, phần thưởng lần này chính là viên thuốc nam nam sinh tử. Tuy rất có lỗi với Lương Tu Ngôn, nhưng...” Tỳ Phong đi tới, nhìn chăm chú ánh mắt muốn giết người của Đồ Tô, một tay ôm bờ vai hắn, một tay xoa nhẹ phần bụng bằng phẳng, dùng giọng nói rất chi dịu dàng, nói, “Cung à, ta chẳng phải vì cung sao?”

Đồ Tô cảm thấy mình đang phát run, một nửa do tức giận, một nửa do ghê tởm.

Không ngờ đối phương không có ý thu liễm, như cố ý chọc tức hắn, tiếp tục nói: “Cung à, hiện tại cung không thể động khí, cần an tâm dưỡng thai.”

Người chờ đó, thù này, lần sau ta nhất định tự tay đòi lại! Đồ Tô âm thầm nghĩ răng.

.....

hoàn

LINK Truyện:

Võng Du Chi Dâm Đãng Nhân Sinh <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/vong-du-chi-dam-dang-nhan-sinh-3697075.html>

LINK Chương này:

Chương 116: Đại kết cục (HE) <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/vong-du-chi-dam-dang-nhan-sinh-3697075/chuong-116.html>